

[Finansministeren.]

leje- og boliglovgivningen, og af de igangværende undersøgelser vedrørende nye besparelser på statsbudgettet, som vi, som det ærede medlem nævnte, meget rigtigt har talt om i udvalget.

Det ærede medlem bad mig i denne forbindelse gentage, hvad jeg havde sagt på tre punkter vedrørende eventuelle besparelsesmuligheder. Det første problem vedrører den administrative mulighed, der foreligger for ikke at give så stor rentenedsættelse på statslånsydelsen til ejendomme, som er opført før årene 1948—49. Jeg sagde i udvalget — og det vil jeg gerne gentage her — at jeg mener, vi under forhandlingerne om huslejlovgivningen skal tænke på, hvorvidt der skulle være mulighed for ikke at give nogen større rentenedsættelse for disse ejendomme i stedet for at foretage en altfor stærk forhøjelse af huslejen for ejendomme opført i disse år. Dette vil betyde en besparelse for statskassen, der vel kan beløbe sig til en halv snes millioner kroner om året.

Det andet punkt, det ærede medlem nævnte, var spørgsmålet om almindelige besparelser indenfor statshusholdningen. Jeg redegjorde i udvalget for, hvorledes vi både i finansministeriet og i de andre ministerier i øjeblikket gennemgår statsbudgettet for at finde frem til forskellige besparelser. Jeg må måske her indskyde, at jeg har een betænkelighed, og det er, at medens vi i ministerierne er meget optaget af at finde besparelsesmuligheder, er der øjensynlig her i tinget en tendens til at finde nye udgiftsområder, hvor vi kunne anvende penge. Der er jo kun gået kort tid, siden vi havde besparelsesdiskussionen, og jeg advarede dengang stærkt imod nu at komme med nye udgiftsforslag, men jeg har allerede mærket i den forløbne uge, at der her og der er nogle, som tænker, at nu har vi overstået diskussionen om besparelser, og så kan vi igen begynde at tænke på at afholde udgifter på forskellige områder. Jeg advarer stærkt imod så hurtigt at glemme, at vi

skal spare; det er jo ikke nok at spare på bestående udgifter, det er jo mindst lige så nødvendigt at holde igen på nye.

Endelig spurgte det ærede medlem mig, hvad man kunne lægge i bemærkningen øverst side 22 i den økonomiske oversigt, hvor der står, at der skal holdes igen på udgifterne til skoler og veje. Jeg kan dertil svare, at denne bemærkning bygger på resultatet af forhandlingerne i september vedrørende besparelser på statsbudgettet. Det blev dengang besluttet at anlægsudgifterne i det finansår, som vi nu snart går ind i, skulle holdes på nogenlunde samme niveau som i året forud. Dette ville medføre, at der for det første skulle holdes igen på skoleudgifterne og finde en nedsættelse sted på 5 mill. kr., og for det andet, at vi måtte holde igen med hensyn til tilskuddet til kommunerne til vejfonden, at beløbet skulle holdes på omkring 90 mill. kr. i det kommende finansår.

Jeg skal med disse bemærkninger udtrykke håbet om, at lovforslagene nu må blive gennemført med de ændringer, som udvalgets flertal er gået ind for.

(Kort bemærkning).

Ole Bjørn Kraft: Jeg går ud fra, den højtærede finansminister har kendskab til det konservative folkepartis stilling til hele familielovgivningen og børnetilskuddet, og den højtærede finansminister har derfor ikke nogen som helst grund til at gøre forsøg på at mistænkeliggøre den holdning, vi har indtaget. Ministeren skulle holde sig til den forklaring, jeg gav på vor afstemning, som er denne, at da forhøjelsen af børnetilskuddene ikke dækker bortfaldet af mælketilskuddet alene — så ville sagen have ligget anderledes — men også fremkommer som erstatning for afgifter, og fordi ministeren skal have en margin for, at pristalsberegningen skal slå til, så bliver denne forhøjelse af børnetilskuddet et led i den almindelige kriseplan, en følge af lovforslag,